

”Ny elev. Kolla in”, sa Shaunee när hon satte sig i båset som vi numera räknade som vårt i skolrestaurangen (översättning: matsalen).

”Ja, tvilling, det är för sorgligt.” Erins röst hade exakt samma ton som Shaunees. Hon och Shaunee har någon sorts själslig gemenskap som gör dem bisarrt lika. Det är därför vi kallar dem ”tvillingarna”. Fast Shaunee är jamaican från Connecticut och har mörkbrun hy och Erin är från Oklahoma och är blond och blåögd.

”Det är Sarah Freebirds nya rumskompis.” Damien nickade mot en nätt liten tjej med extremt svart hår som visade den bortkomna nya eleven runt i matsalen. Trendkänslig som han var svepte han snabbt med blicken över de två tjejerna och deras kläder – från skor till örhängen. ”Hennes känsla för stil är klart bättre än Sarahs. Kanske kan hon få Sarah att sluta med sin olycksaliga benägenhet att gå omkring i fula skor.”

”Damien”, sa Shaunee. ”*Som vanligt* går du mig på...”

”...nerverna med dina evinnerliga språkliga krumbukter”, avslutade Erin åt henne.

Damien fnös förnärligt och överlägset. ”Om ert ord-

förråd inte vore så undermåligt skulle ni inte behöva bära omkring på en ordbok för att hänga med på min nivå.”

Tvillingarnas ögon smalnade och de drog efter andan för att anfalla på nytt, vilket min rumskompis tack och lov satte stopp för. På sin typiska Oklahomadialekt levererade Stevie Rae två förklaringar.

”Benägenhet – stark förkärlek. Undermåligt – fruktansvärt dåligt. Så där. Kan ni försöka vara trevliga nu? Ni vet ju att det snart är dags för föräldrabesök och vi ska väl inte bete oss som barnungar när våra nära och kära kommer hit.”

”Fan också”, sa jag. ”Jag hade totalt glömt bort föräldrabesöket.”

Damien stönade och dunkade huvudet i bordet. ”Jag också.” Vi andra gav honom en deltagande blick. Damiens föräldrar hade inga problem med att han var märkt, eller att han flyttat till Nattens hus och påbörjat en förvandling som antingen skulle göra honom till vampyr eller helt enkelt döda honom om hans kropp stötte bort förändringen. De hade problem med att han var homosexuell.

Men de var åtminstone nöjda med *något*. Min mamma och hennes nuvarande man – min styvloser John Heffer – hatade allt hos mig.

”Mina pären kommer inte. De var här förra besöket. Den här gången är de upptagna”, sa Shaunee.

”Ännu en gång bevisas vårt tvillingskap”, sa Erin. ”Mina pären har mejlat. De kommer inte heller. På grund av en Thanksgivingskryssning till Alaska med faster Alane och farbror lögnar-Lloyd. Skitsamma.” Hon ryckte på axlarna

och var lika obekymrad som Shaunee över sina föräldrars uteblivna besök.

”Du Damien, dina föräldrar kanske inte heller kommer”, sa Stevie Rae med ett snabbt leende.

Han suckade. ”De kommer. Jag fyller år den här månaden. De kommer att ha med sig presenter.”

”Men det är väl bra”, sa jag. ”Du har ju sagt att du behöver ett nytt skissblock.”

”De kommer inte att ge mig ett skissblock”, sa han. ”Förra året önskade jag mig ett staffli. Och de gav mig en campingutrustning och en prenumeration på *Sports illustrated*.”

”Usch!” sa Erin och Shaunee samtidigt medan Stevie Rae och jag instämmande rynkade på näsan.

Damien ville gärna byta ämne och vände sig till mig. ”Det är dina föräldrars första besök. Hur tror du att det blir?”

”En mardröm”, suckade jag. ”En total, definitiv och komplett mardröm.”

”Zoey? Jag tänkte bara presentera min nya rumskompis för dig. Diana, det här är Zoey Redbird, ledare för Nattens döttrar.”

Tacksam över att slippa prata om mina egna föräldraproblem tittade jag upp och log när jag hörde Sarahs ängsliga röst.

”Wow, det är alltså sant!” utbrast den nya tjejen innan jag ens hann säga hej. Precis som alla andra stirrade hon på min panna. I detsamma blev hon blossande röd. ”Oj, jag menar ... förlåt. Det var inte meningen att vara oförskämd eller så ...” Hon avbröt sig med en olycklig min.

”Det är lugnt. Ja, det är sant. Mitt märke är ifyllt och utökat.” Jag fortsatte att le för att hon skulle känna sig bättre till mods, även om jag verkligen avskydde att betraktas som ett objekt i en freakshow. Ännu en gång.

Tack och lov lade sig Stevie Rae i innan Dianas stirrande och min tystnad blev *för* jobbigt.

”Ja, Z fick den där coola spiraltatueringen i ansiktet och ända ner över axlarna när hon räddade sin exkille från några läskiga vampyrspöken”, sa hon uppmuntrande.

”Ja, Sarah berättade det”, sa Diana försiktigt. ”Det verkade bara så helt otroligt att jag, alltså, öh ...”

”Inte trodde på det”, sa Damien hjälpsamt.

”Ja. Förlåt”, sa hon och knäppte nervöst med naglarna.

”Äsch, det är lugnt.” Jag lyckades pressa fram ett någorlunda äkta leende. ”Till och med för mig känns det helt knäppt. Och jag var ändå där.”

”Och tog över kommandot”, sa Stevie Rae.

Jag gav henne en ”du-är-inte-till-minsta-hjälp”-blick som hon struntade i. Visst, en dag ska jag bli deras översteprästinna, men jag bestämmer inte över mina vänner.

”Hursomhelst, det här stället kan kännas ganska skumt i början. Men det blir bättre”, sa jag till den nya tjejen.

”Tack”, sa hon med äkta värme.

”Okej, vi måste gå vidare så att jag hinner visa Diana hennes klassrum till femte lektionen”, sa Sarah. Och sedan generade hon mig totalt genom att bli pinsamt formell. Innan hon gick böjde hon huvudet och höll en knuten näve mot hjärtat – en traditionell vampyrhälsning när man vill visa respekt.

”Jag avskyr verkligen när de gör så där”, mumlade jag och petade i min sallad.

”Jag tycker att det är trevligt”, sa Stevie Rae.

”Du förtjänar att man visar dig respekt”, sa Damien med sin magisterröst. ”Du är den första tredjeårskursaren någonsin som blivit ledare för Nattens döttrar *och* den enda nybörjaren eller vampyren i historien som har kontakt med alla fem elementen.”

”Fatta, Z”, sa Shaunee med munnen full av sallad och viftade med sin gaffel.

”Att du är speciell”, avslutade Erin åt henne (som vanligt).

Tredjeårskursare kallas de som går första året på Nattens hus, så eleverna i fjärde årskursen går sitt andra år på skolan, och så vidare. Och ja, jag är den enda tredjeårskursaren som varit ledare för Nattens döttrar. Kul för mig.

”På tal om Nattens döttrar”, sa Shaunee. ”Har du bestämt hur de nya inträdeskraven ska se ut?”

Jag kvävde lusten att skrika *Fan heller, jag kan inte ens fatta att det är jag som bestämmer det!* I stället skakade jag bara på huvudet och beslutade mig för att – vilket jag hoppades var ett snilledrag – sätta dem i arbete.

”Nej, jag har ingen aning om hur de nya inträdeskraven ska se ut. Ärligt talat hoppas jag få hjälp av er. Någon som har en bra idé?”

Som jag misstänkte blev alla fyra tysta. Jag öppnade munnen för att tacka dem så mycket för deras borttappade talförmåga, men plötsligt ljöd vår översteprästinns respektgivande röst i högtalarna. Först blev jag bara glad

över att bli avbruten, tills jag hörde vad hon sa. Då fick jag magknip.

”Alla elever och lärare ombeds att gå till entréhallen. Det är dags för månadens föräldrabesök.”

Fan också.

”Stevie Rae! Stevie Rae! Men guuud vad jag har saknat dig!”

”Mamma!” ropade Stevie Rae och kastade sig om halsen på en kvinna som såg ut precis som Stevie Rae, fast trettio kilo tyngre och minst tjugo år äldre.

Damien och jag stod och kände oss bortkomna strax innanför dörren till entréhallen som började fyllas av människoföräldrar som såg besvärade ut, och av ett och annat syskon, en skara elever och flera av våra vampyrlärare.

”Jaha, och där är mina föräldrar”, sa Damien med en suck. ”Det är lika bra att få det överstökad. Vi ses.”

”Okej”, mumlade jag och såg honom gå fram till två helt vanliga människor som bar på ett paket. Hans mamma gav honom en hastig kram och hans pappa skakade yvigt och manhaftigt hans hand. Damien såg blek och stressad ut.

Jag banade mig fram till det långa bordet som stod utmed ena väggen. Det dignade av dyra ostar och serveringsfat med kallskuret, desserter, kaffe, te och vin. Jag hade varit i Nattens hus en månad, men jag var fortfarande en smula chockad över att man serverade vin så lättvindigt. Fast det fanns två anledningar till det. Den ena är enkel – skolan är utformad efter europeiska Nattens hus-skolor. I Europa är vin till maten antagligen lika vanligt som te och coca-

cola är vanligt här, inget konstigt med det. Den andra är biologisk – vampyrer blir inte fulla. Nybörjare kan knappt bli lummiga (åtminstone inte på alkohol, med blod är det tyvärr en annan sak). Så vin är inget konstigt på en Nattens hus-skola, men det skulle bli intressant att se Oklahoma-föräldrarnas reaktion på skolans drycker.

”Mamma, du måste träffa min rumskompis som jag har berättat om. Det här är Zoey Redbird. Zoey, det här är min mamma.”

”Hej, mrs Johnson. Trevligt att träffas”, sa jag artig.

”Åh Zoey! Så roligt att få träffa dig! Och *jösses!* Ditt märke är precis så vackert som Stevie Rae har berättat.” Hon överrumplade mig med en mjuk mammakram och viskade: ”Jag är så glad för att du tar hand om min Stevie Rae. Jag är så orolig för henne.”

Jag kramade henne tillbaka och viskade: ”Självklart, mrs Johnson. Stevie Rae är min bästa vän.” Och även om det naturligtvis var totalt orealistiskt så önskade jag plötsligt att min egen mamma skulle krama mig och oroa sig för mig, precis som mrs Johnson oroade sig för sin dotter.

”Mamma, tog du med dig dina goda chokladkakor till mig?” frågade Stevie Rae.

”Jadå, raring, det gjorde jag, men jag kom just på att jag glömde dem i bilen.” Stevie Raes mamma pratade med exakt samma nasala okiedialekt som sin dotter. ”Du kan väl följa med ut och hjälpa mig att bära in dem. Den här gången gjorde jag några extra till dina vänner också.” Hon log vänligt mot mig. ”Du får mer än gärna följa med oss ut, Zoey.”

”Zoey.”

Jag hörde mitt namn uttalas som ett djupfryst eko av mrs Johnsons varma vänlighet och över hennes axel såg jag min mamma och John komma in i rummet. Mitt hjärta föll som en sten. Hon hade *bonom* med sig. Varför i helvete kunde hon inte komma ensam så att det bara var hon och jag för en gångs skull? Men jag visste svaret. Han skulle aldrig tillåta det. Och det innebar att hon lydde. Punkt slut. Utan diskussion. Ända sedan mamma hade gift sig med John Heffer hade hon inte behövt oroa sig för pengar. Hon bodde i ett gigantiskt hus i ett lugnt förortsområde. Hon var med i skolans föräldraförening. Hon var aktiv i kyrkan. Men under de tre senaste åren av hennes ”perfekta” äktenskap hade hon helt tappat bort sig själv.

”Ursäkta, mrs Johnson. Mina föräldrar har kommit, så jag måste nog gå.”

”Nämen raring, jag vill så hemskt gärna träffa din mamma och pappa.” Och, som om vi var på en helt normal skolträff, vände sig mrs Johnson leende om mot mina föräldrar.

Stevie Rae såg på mig och jag såg på henne. *Förlåt*, grimaserade jag till henne. Inte för att jag var bombsäker på att något hemskt skulle hända, men medan min styvloser närmade sig som en testosteronstinn general som går i spetsen för en dödsmarsch, förstod jag att oddsen för ett mardrömsscenario var mycket goda.

Men då tog mitt hjärta ett glädjeskutt och allt blev med ens mycket, mycket bättre, för bakom John klev min älskingsperson fram och sträckte armarna mot mig.

”Mormor!”

Hon tog mig i sin famn och omslöt mig med den goda lavendeldoft som hon alltid sprider omkring sig. Det är som om hon bär med sig en bit av sina lavendelfält vart hon går.

”Åh Zoeyfågel!” Hon höll mig tätt intill sig. ”Jag har saknat dig, *u-we-tsi a-ge-bu-tsa*.”

Jag log genom tårarna och njöt av det välbekanta cherokeesiska ordet för dotter – det innebar trygghet, kärlek och villkorslös förståelse. Sådant jag inte känt av i mitt eget hem på tre år, sådant som jag, innan jag kom till Nattens hus, bara hade känt hemma hos mormor.

”Och jag har saknat dig, mormor. Jag är så glad för att du är här!”

”Du måste vara Zoeyes mormor”, sa mrs Johnson när vi väl hade släppt varandra. ”Så trevligt att träffas. Du har en fin flicka, du.”

Mormor log vänligt och skulle till att svara, men John avbröt med sin vanliga överlägsna röst.

”Nja, det är faktiskt *vår* fina flicka du talar om.”

Och med en replik som hämtad ur *Fruarna i Stepford*, fick min mamma mål i munnen. ”Precis, vi är Zoeyes föräldrar. Jag är Linda Heffer. Det här är min man, John, och min mor, Sylvia Red...” Men då, mitt i sin lilla presentation, kom hon ihåg att titta på mig och tappade andan mitt i meningen.

Jag klämde fram ett leende, men mitt ansikte var som hårt gips i stekande sol och skulle krackelera i tusen bitar om jag inte passade mig.

”Hej, mamma.”

”Vad i himmelens namn har du gjort med *märket*?”
Mamma uttalade *märket* som man uttalar ord som cancer eller pedofil.

”Hon räddade livet på en ung man och hade en gudinnabenaådad förbindelse med elementen. I gengäld har Nyx gett henne flera ovanliga märken för en nybörjare”, sa Neferet med sin mjuka melodiska röst och ställde sig mitt i vår obekväma lilla grupp med handen utsträckt rakt mot min styvloser.

Neferet var liksom de flesta vuxna vampyrer bedövande perfekt. Hon var lång, hade långt, böljande kastanjebrunt hår och mandelformade ögon som gnistrade i en ovanlig mossgrön nyans. Hon rörde sig så graciöst och självsäkert att det inte rädde några tvivel om att hon inte var mänsklig. Hennes hy strålade som om hon lystes upp inifrån. För dagen bar hon en blank, kungsblå dräkt och spiralformade silverörhängen (som symboliserade gudinnans stig, men det visste nog nästan inga föräldrar). Hon hade ett silverbroderi föreställande gudinnan med uppsträckta händer på vänster sida av bröstet, precis som de andra lärarna. Hennes leende var bländande. ”Mr Heffer, jag är Neferet, översteprästinna i Nattens hus, men det kanske är lättare att se mig som en vanlig rektor på en vanlig skola. Tack för att ni ville komma hit i dag.”

Jag såg att han automatiskt tog hennes framsträckta hand. Han skulle ha vägrat om hon inte hade överrumplat honom. Hon skakade hastigt hans hand och vände sig sedan till min mamma.

”Mrs Heffer, det är ett nöje att få träffa Zoeyes mor. Vi är så glada för att Zoey har kommit till Nattens hus.”

”Jaha, hm, tack!” sa mamma, avväpnad av Neferets skönhet och charm.

När Neferet vände sig mot mormor blev hennes leende större och mer än bara artigt. Jag lade märke till att de hälsade på varandra med den traditionella vampyrhälsningen genom att hålla varandras underarmar.

”Sylvia Redbird, det är alltid lika roligt att träffa dig.”

”Och mitt hjärta gläds över att träffa dig, Neferet, och jag tackar dig för att du har hållit ditt löfte att ta hand om min dotterdotter.”

”Det löftet är inte svårt att hålla. Zoey är en mycket speciell flicka.” Och nu omfattades även jag av värmen i Neferets leende.

Sedan vände hon sig till Stevie Rae och hennes mamma. ”Och det här är Zoeyes rumskompis, Stevie Rae Johnson och hennes mamma. Det sägs att de två flickorna är så gott som oskiljaktiga och att även Zoeyes katt har kommit Stevie Rae nära.”

”Ja, det stämmer. Hon låg faktiskt i mitt knä när vi såg på teve häromkvällen”, sa Stevie Rae skrattande. ”Och Nala gillar ingen annan än Zoey.”

”Katt? Jag kan inte påminna mig att någon har gett Zoey lov att ha katt”, sa John och fick mig att vilja kräkas. Som om någon annan än mormor hade brytt sig om att prata med mig på en hel månad!

”Ni missförstår, mr Heffer. Här i Nattens hus strövar katter omkring helt fritt. De väljer sina ägare, inte tvärtom.

Zoey behövde inte fråga om lov när Nala valde henne”, sa Neferet lent.

John fnös, men till min lättnad var det ingen som brydde sig om det. Han är verkligen en skitstövel.

”Får jag bjuda på lite förfriskningar?” sa Neferet med en elegant gest mot bordet.

”Oh, du store tid! Det påminner mig om kakorna som ligger i bilen. Stevie Rae och jag var just på väg ut för att hämta dem. Trevligt att ses, allihop.” Mrs Johnson gav mig en hastig kram och med en vinkning till de andra flydde Stevie Rae och hennes mamma och lämnade mig kvar.

Jag höll mig nära mormor och med sammanflätade fingrar gick vi till serveringsbordet. Så mycket enklare det hade varit om hon hade kommit ensam. Jag sneglade på mamma. Den bistra uppsynen verkade ha fastnat i hennes ansikte. Hon tittade sig omkring på de andra eleverna och såg knappt åt mitt håll. *Varför komma hit över huvud taget? ville jag skrika åt henne. Varför låtsas som om du bryr dig – och kanske faktiskt saknar mig – men sedan visa så öppet att du inte gör det?*

”Vin, Sylvia? Mr och mrs Heffer?” frågade Neferet.

”Rött, tack”, sa mormor.

Johns sammanpressade läppar visade hans missnöje. ”Nej. Vi dricker inte.”

Med en övermänsklig kraftansträngning lät jag bli att himla med ögonen. Sedan när drack inte han? Jag kunde slå vad om mina sista femtio dollar på sparkontot att det fanns ett sexpack öl i kylskåpet hemma just i detta nu. Och mamma brukade dricka rött vin precis som mormor.

Nu såg jag att hon sneglade avundsjukt på mormor när hon smakade på det fylliga vinet som Neferet hade hällt upp. Men *nej* då, de drack inte. Åtminstone inte offentligt. Hycklare.

”Så du menar att Zoeys märke växte för att hon gjorde något speciellt?” Mormor kramade min hand. ”Hon har berättat att hon har blivit utsedd till ledare i Nattens döttrar, men inte hur det gick till.”

Jag blev spänd igen. Jag ville inte tänka på vilket liv det skulle bli om mamma och John fick veta vad som verkligen hände under halloweennatten (kallad Samhain i Nattens hus, natten då gränsen mellan vår värld och andarnas värld är som tunnast). Att den förra ledaren i Nattens döttrar hade slagit en cirkel och frambesvärjt några riktigt otäcka vampyrspöken och sedan tappat kontrollen över dem när min före detta människopojkvän Heath kom vinglande på jakt efter mig. Och jag ville *inte* att det skulle avslöjas vad bara några få visste – att Heath letade efter mig för att jag hade smakat hans blod och att han därför var besatt av mig, något människor väldigt lätt blir när de har en relation med vampyrer. Med nybörjarvampyrer också för den delen. Och då hade den dåvarande ledaren för Nattens döttrar, Afrodite, tappat kontrollen över spökerna helt och hållet, så de tänkte äta upp Heath. Bokstavligen. Och vad värre var – de verkade vilja ta en tugga av oss andra också, inklusive extremt snygga Erik Night, vampyreleven som jag till min glädje kan meddela inte är min *ex*pojkvän, utan som jag har dejtat den senaste månadenvilket gör honom till min *nästan*-pojkvän. Hursomhelst var jag tvungen att göra nå-

got den där natten, så med hjälp från Stevie Rae, Damien och tvillingarna slog jag en egen cirkel där jag använde mig av de fem elementen: vind, eld, vatten, jord och ande. Tack vare min speciella kontakt med elementen lyckades jag jaga spökena tillbaka till var de nu lever (eller olever?). När de väl var borta hade jag plötsligt fått alla dessa tatueringar. Utsökta spetsliknande, safirfärgade slingor ramade in mitt ansikte – ingen har sett det på en nybörjare tidigare – och tecken som såg ut som runor bredde ut sig på axlarna, något varken nybörjare eller vuxna vampyrer någonsin haft. Sedan blev Afrodite avslöjad som den genomruttna ledare hon var, vilket fick Neferet att sparka henne som ledare och utnämna mig i stället. Därför ska jag dessutom läras upp till Nyx översteprästinna, vampyrgudinnan som är natten personifierad.

Inget av det där skulle ses med blida ögon av ultrareligiösa, ultrafördömande mamma och John.

”Tja, det hände en liten olycka. Tack vare Zoeys kvicktänkheter och mod kom ingen till skada och samtidigt kunde hon använda sin speciella gåva att hämta kraft från de fem elementen.” Neferets leende var stolt och jag kände en våg av glädje över hennes erkännande. ”Tatueringen är helt enkelt ett yttre tecken på gudinnans ynnest.”

”Det du säger är rena hädelsen.” John talade med en pressad, ansträngd röst och han lyckades låta nedlåtande och arg på samma gång. ”Du försätter hennes odödliga själ i fara.”

Neferet vände sina mossgröna ögon mot honom. Hon såg inte arg ut. Nej, hon såg faktiskt road ut.

”Du måste vara en församlingsäldste i De rättroende.”

Hans lilla bröstorg svällde. ”Ja, det är jag faktiskt.”

”Låt oss då direkt enas om en sak, mr Heffer. Jag skulle aldrig komma till ert hem, eller er kyrka, och förringa er tro trots att jag inte håller med er det minsta. Men jag förväntar mig inte att ni ska ha samma tro som jag. Jag skulle aldrig, ens för ett ögonblick, tänka tanken att försöka få er att gå över till min tro, även om jag har en djup och orubblig förbindelse med min gudinna. Så allt jag begär är att ni visar mig samma hövlighet som jag redan har visat er. När ni är i mitt ’hem’ respekterar ni min tro.”

Johns ögon förvandlades till elaka små springor och jag såg hur han spände käkarna.

”Ert sätt att leva är syndigt och fel”, sa han ilsket.

”Och det ska komma från en man som tillber en gud som svartmålar glädje, förvisar kvinnor till rollen som tjänare och avelsston fastän de utgör ryggraden i er kyrka, och kontrollerar sina tillbedjare genom skuld och fruktan.” Neferet skrattade stilla men glädjelöst, och den outtalade varningen fick håret på mina armar att resa sig. ”Var försiktig med hur ni dömer andra. Ni kanske ska sopa rent framför egen dörr först.”

Högröd i ansiktet kippade John efter luft och öppnade munnen för att leverera vad jag visste skulle bli en pinsam predikan om hur rätt hans tro är och hur fel alla andras är. Men innan han hann börja hejdades han av Neferet. Hon höjde inte rösten, men den var plötsligt fylld av en översteprästinns styrka och jag darrade av rädsla, trots att hennes vrede inte var riktad mot mig.

”Du har två saker att välja på. Du kan besöka Nattens hus som inbjuden gäst, vilket innebär att du respekterar vårt sätt att leva och håller ditt missnöje och dina fördömanden för dig själv. Eller så går du härifrån och kommer aldrig mer tillbaka. Aldrig någonsin. *Bestäm dig nu.*” De tre sista orden gick genom märmg och ben och jag fick anstränga mig för att inte krypa ihop. Jag såg att mamma stirrade på Neferet med stora, glansiga ögon. Hon var likblek. Johns ansikte hade fått motsatt färg. Ögonen var smala springor och kinderna flammade röda.

”Linda”, väste han sammanbitet. ”Vi går.” Sedan tittade han på mig med en sådan avsky och ett sådant hat att jag bokstavligen backade. Alltså, jag vet ju att han ogillar mig, men fram till det ögonblicket hade jag inte förstått hur mycket. ”Det här stället är vad du förtjänar. Din mor och jag kommer inte att komma hit mer. Du får klara dig själv nu.” Han vände på klacken och började gå mot dörren. Min mamma tvekade och för en sekund trodde jag att hon skulle säga något snällt. Att hon skulle be om ursäkt för honom, eller säga att hon saknade mig, eller att jag inte skulle vara orolig, att hon skulle komma tillbaka vad han än sa.

”Zoey, jag kan inte fatta att du kunde ställa till det så här.” Hon skakade på huvudet och som vanligt följde hon John, och lämnade rummet.

”Åh, lilla hjärtat, jag är så ledsen.” Mormor var genast där och kramade mig och viskade lugnande. ”Jag kommer tillbaka, min lilla fågel. Jag lovar. Och jag är så stolt över dig!” Med händerna på mina axlar log hon genom tårar. ”Våra cherokeeiska förfäder är också stolta över dig.

Det känner jag. Gudinnan har rört vid dig och du har dina goda vänner”, sa hon och tittade upp på Neferet och tillade: ”Och kloka lärare. En vacker dag kan du kanske förlåta din mor. Fram till dess ska du komma ihåg att du är mitt hjärtas dotter, *u-we-tsi a-ge-bu-tsa*.” Hon kysste mig. ”Jag måste tyvärr också gå. Jag körde hit i din lilla bil och lämnar den här till dig, så jag måste åka tillbaka med dem.” Hon gav mig nycklarna till min gamla VW-bubbla. ”Kom alltid ihåg att jag älskar dig, Zoeyfågel.”

”Jag älskar dig också, mormor”, sa jag och kysste henne tillbaka, kramade henne hårt och andades in hennes doft så djupt jag kunde. Jag ville bevara hennes doft i mina lungor så att jag skulle kunna andas ut henne när jag längtade efter henne.

”Hej då, hjärtat. Ring mig när du kan.” Hon kysste mig igen och gick sin väg.

Jag såg henne gå och jag märkte inte att jag grät förrän jag kände tårarna rinna ner på halsen. Jag hade glömt att Neferet fortfarande stod bredvid mig och hoppade till av överraskning när hon gav mig en näsduk.

”Jag är så ledsen för det här, Zoey”, sa hon tyst.

”Det är inte jag.” Jag snöt mig och torkade mig i ansiktet innan jag såg på henne. ”Tack för att du gick emot honom.”

”Det var inte meningen att skicka iväg din mamma också.”

”Det gjorde du inte heller. Hon valde honom. Precis som hon har gjort i över tre år nu.” Jag kände gråten i halsen och pratade fort för att hindra den att välla fram. ”Hon

var annorlunda förr. Jag vet att det är dumt, men jag tror fortfarande att hon ska bli som förr igen. Men det händer aldrig. Det är som om han har dödat min mamma och stoppat in en främling i hennes kropp.”

Neferet lade en arm om mina axlar. ”Det var bra det din mormor sa, att en dag kommer du kanske att kunna förlåta din mor.”

Jag stirrade på dörren som de just hade försvunnit ut genom. ”Det är nog rätt långt till den dagen.”

Neferet kramade min axel.

”Varför är det jag som ska förlåta?” sa jag upprört. ”Hon är mamman, det är hon som har sabbat allt.”

Neferet mötte min arga, förvirrade blick. Hennes kloka ögon var sorgsna. “Zoey, du ska inte förlåta din mamma för hennes skull, utan för din egen. För din själ. Din frid. Din lycka. Se det som att du får en chans att läka såren hon har orsakat istället för att fundera på om hon är värd det eller inte.” Hennes smaragdgröna ögon mörknade medan hon fortsatte. ”Oförmågan att förlåta gör något med folk. De förändras.” Så blinkade hon till och det mörka skimret var borta. Hon log. ”Du förtjänar en framtid befriad från ditt mänskliga förflutnas bojor.”

Jag såg upp på henne. Jag var så glad att hon var där med mig och jag önskade – för ziljonte gången – att hon var min mamma. Då mindes jag vad hon hade berättat för mig för ett tag sedan, att hennes egen mamma hade dött när hon var liten flicka och att hennes pappa hade utsatt henne för fysiska och psykiska övergrepp ända tills hon hade blivit märkt.

”Kunde du någonsin förlåta din far?”

Neferet tittade ner på mig och blinkade flera gånger, som om hon långsamt återvände från ett minne från en svunnen tid. ”Nej. Nej, jag förlät honom aldrig. Men när jag tänker på det i dag, är det som om jag minns någon annans liv. Det han gjorde mot mig, gjorde han mot ett människobarn, inte mot en översteprästinna och vampyr. Och för en översteprästinna och vampyr är han, som de flesta människor, fullkomligt obetydlig.”

Hon lät stark och säker, men i djupet av hennes vackra gröna ögon såg jag en glimt av något gammalt och smärtligt och definitivt inte bortglömt och jag undrade hur ärlig hon var mot sig själv ...